

TĖVIŠKĖS AIDAI

Nr 10 (2238) 2001 m. gegužės mėn. 22 d. Eina 46-tus metus Melbourne

Pasigrožėkime Marija ir apie Ją pamąstykime

Jau kiek metų nuo tos dienos, kai 1858 vasario 11-ąją Prancūzijoje ant Massabielle uolos, Liurde keturiolikmetei Bernadetai Subiru (Bernadette Soubirous) prie Gavės upės (Gave) pasirodė šviesos apsiausta nepaprasto grožio Moteris. Ko Ji norėjo? Toje vietoje pastatyti Viešpačiui Namus, rengti į jas procesijas, melstis už nusidėjėlius, atgailauti...

Ką sakytų Marija, jei mums šiandien pasirodytų šioje bažnyčioje, priešais Švč. Sakramentą - Švč. Kūną To, Kurį Ji nešiojo po savo krūtine, Kurį augino, auklėjo, mokė ir buvo kartu kančioje, kai Jis kybojo ant kryžiaus. Prisiminkime šv. Juozapą, kurio dieną, Didžiojo, Ramaus, Kantraus ir pasiaukojančio Vyro, Tėvo, Globėjo ir - rūpestingiausio DARBININKO, gegužės 1-ąją šventė Bažnyčia.

Kokia graži šventė! Juk pradėdame gegužės mėnesį. Jau žemė, nusipraususi lietumis, pasipurto, nusivalo, atsigaivina ir atsikrato per žiemą susitvenkusią atlaikę! Gamta, atbudusi po žiemos miego, laukia žmogaus rankos, kad ją išpurentų, įbertų grūdą ir lauktų derliaus. Lietuviai reikia žemės, kad jis pajustų jos gaivinancią ir gydančią galią. Reikia jautrumo, kad pastebėtų prasikalusioje žolėje, prasiskleidusiam gėlės žiede grožį, kasdien stiprėjančios žalumos gaivumą. Kiek galima pasimokyti iš Marijos jautrumo, gerumo, santūrumo, kuklumo. Kaip dažnai mums patiems trūksta ir šv. Juozapo darbštumo, judrumo, rūpestingų

rankų, nuo kurių žemė pavirstų rojumi, jei kiekvienas žmogus padarytų tai, ką jis sugeba, jei išnaudotų kiekvieną jam duotą akimirka...

Suklupe, susikaupę priešais Švč. Sakramentą, tą Gyvąjį mūsų ir

neišsenkamą Gyvybės Šaltinį, pamąstykime valandėlę apie 9 vaikų skurdžioje šeimoje gimusią Bernadetą, kuri Marijos prašė: "Pasakyk savo vardą!" Paprasta mergaitė, o jai patikėta tokia malonė, per kurią ji savo rankomis iškasė šaltinį, vėliau tapusį ir dar dabar tebesantį fizinės ir dvasinės sveikatos neišsenkama versme nepagydomiems ligoniams. Pagalvokim apie Mariją. Skirkime šį mėnesį Socia Christi-Kristaus Padėjėjai, Naujajai Ievai, kad apmąstytume Jos geruosius brožius, kuriais tinka, gera grožėtis, kurių privalu mokytis ir mokyti jų tuos, kuris į šią žemę atėjo ir dar ateis...

Angelui, apreiškusiam M. Marijai didžiąją Paskirtį - būti Išganytojo Motina, - Jinai atsakė: "Esu Viešpaties tarnaitė". Marija paprastai, neišmokslingai Bernadetai pasakė, kad reikia pastatyti Dievui maldos namus, rengti procesijas. Mums kiekvienam ir dabar Marija sako: "Duok duonos ar pinigų tam vargšui, kuris sunkiau nei tu gyvena. Nenumok ranka į kaimyno vaiką ar savo anūką, bet geriau pamokyk jį katekizmo. Jei turi iš ko, pasiųsk siuntinį neturtingiems. Trumpiau kalbėk telefonu, o geriau sukalbėk už Lietuvą, už pasaulį, už savo sūnų ar dukrą Rožinį. Matei prakiurusį našlės namo stogą, jei pats negali sustaisyti, pakviesk meistrą..." Mums Marija sakyte sako, nes Ji Pati šelpė vargšus, virė sriubą, šlavė grindis ir skalbė baltinius. Ji šitaip išaukštino kasdienį, dažnai neįvertinamą ir net nepastebėtą moters kasdienį darbą! Marija - mūsų Didžioji Padėjėja, Patarėja, Pagalbininkė. Tad Jai ir aukokime savo ašarą, vienvatę, skausmą, paprastą savo darbą. Kreipkimės į Ją kasdieniu, nuoširdžiu atodūsiu, mintim, žodžiu taip, kai kaip šnekėjome kadaise su savo žemiškąja motina. Šį mėnesį, pamėginkime Ją suprasti, arčiau pažinti, labiau Jai patikti.

kun. K.J. Ambrasas, S.J.

patogu ir ramu gyventi... Po ilgų maldų, lipdama laiptais, nepajėgiau. Turėjau sustoti. Paskambinusi savo daktarui, kitą rytą gavau raminančių vaistų, susitariau su savo agentu dėl senojo buto pardavimo ir naujo pirkimo. Šitaip stebuklingai buvau nuvesta į naująjį butelį, kur jau gyvenau penkeri metai, o jau buvau visai nusigalavusi, rengiausi mirčiai.

Tačiau gydytojo nurodymu ir rūpesčiu pagyvenusi vienuolių prižiūrimuose namuose "Stella Maris", eidavau kasdien į koplyčią Mišioms, atsigavau ir jau išgyvenau po tų įvykių šitiek laiko. Kasdien skaitau šv. Raštą, meldžiuosi ir einu (Nukelta į 8-tą psl.)

Bažnyčios žinios

Būtinybė švęsti Atgailos sakramentą

Popiežius surengė kasmetinį susitikimą su Apaštališkosios penitenciarijos nariais. Kreipdamasis į juos, Jonas Paulius II pabrėžė, kad "Jėzus yra vienintelis ir būtinas amžinojo išganyto tarpininkas (...). Būtent dėl šio amžinojo išganyto kyla būtinybė naudotis Jėzaus įsteigtomis malonės priemonėmis, tai yra sakramentais. Noras patiems reguliuoti savo santykį su Dievu nepriklausomai nuo Bažnyčios ir sakramentų yra iliuzinis ir nieko gero nežadantis dalykas".

Pasak Šventojo tėvo, didelis tikinčiųjų antplūdis prie klausyklių jubiliejiniais metais parodė, jog ši tema visuomet yra aktuali. Popiežiaus tvirtinimu, kad sakramentas galiotų, tiek kunigas, tiek ir penitentais turi tiksliai laikytis Bažnyčios nustatytos formos. "Svarbu nepamiršti, jog rytų Bažnyčių Kanonų kodekso 720 kanonas ir Kanonų teisės kodekso 960 Kanonas skelbia, kad individualus ir visiškasis nuodėmių išpažinimas bei individualus išsišimas yra vienintelis įprastinis būdas sunkiai nusidėjusiam tikinčiajam susitaikinti su Dievu ir Bažnyčia. Todėl bendrasis išsišimas, prieš tai individualiai neišpažinus nuodėmių, turi būti griežtai ribojamas privalomų kanoninių normų", - sakė Šventasis tėvas. Popiežius taip pat pabrėžė, kad nuodėmklausiai privalo tam skirti pakankamai laiko ir būti supratingi tikinčiųjų atžvilgiu. Nuodėmklausys negali reikšti savo asmeninės moralės, asketizmo ar savo nuomonės, jis turi atspindėti tiesą, kurią saugo bei laiduoja Bažnyčia per savo Magistėriumą. Jonas Paulius II taip pat akcentavo, jog Susitaikinimo Sakramento nevalia painioti su

Vokietijos krikščionių paramos akcija vargstančioms šeimoms Lietuvoje

Kovo 13-20 d.d. Kaune ir Biržuose lankėsi kun. Uwe Nachtwey, Lengericho (Vokietija) šv. Margaritos katalikų parapijos klebonas, suorganizavęs paramos akciją Lietuvos Caritas projektui "Vaiko orumas". Per Tris Karalius kun. U. Nachtwey pasidžiaugė gražiu ekumeniniu akcijos akcentu: į šią akciją noriai įsitraukė katalikų, evangelikų; netgi imigrantų musulmonų vaikai. Iš viso akcijos metu surinkta ir į Lietuvos Caritas projekto "Vaiko orumas" sąskaitą pervesta per 15 tūkst. Vokietijos markių. Kaune svečiai, lydimi Lietuvos Caritas bendradarbių, aplankė dvi pagal šį projektą paramas, ypač sunkiai gyvenančias šeimas.

Lietuvos Caritas projektas "Vaiko orumas" pradėtas įgyvendinti 1999 m., gavus finansavimą per Vatikaną iš jubiliejinio "100 Šv. Tėvo projektų". Šio projekto koordinatore - socialinio darbo magistrė Aušra Budėjienė. Pagal projektą globojamos elgetaujančių ir esančių prie elgetavimo ribos vaikų šeimos teikiant joms minimalią materialinę ir socialinę pagalbą. Per dvejus projekto gyvavimo metus globota 182 šeimos Kaune, 18 - Panevėžyje, 11 - Šiauliuose ir 7 - Telsiuose. Iš viso įgyvendinant projektą "Vaiko orumas" dirbta su 218 šeimų ir 900 jų vaikų.

Dalaimintoji Mergelė Marija - Jėzaus draugijos motina

Išmelsk mums jėgų, Gailestingoji Motina!

Sėdėjau ant uolos priešais šniokščiantį Vandenyką. Meldžiausi, dejavau ir ašaroju. Mat apvažinėjau, apėjau 33 slaugos namus, senelių prieglaudą, ieškodama pastogės, kur galėčiau prisiglausti. Mat tada gyvenau ketvirtajame aukšte. 50 laiptų žemyn, tiek pat aukštyn. Ir šitaip jau aštunti metai.

O anuomet, kai mane partrenkė automobilis, sulaužė dviejose vietose stuburkaulį, du šonkaulius, persikėlė kojos kulną, sumalė dešinįjį petį, sužeidė alkūnę, tik šiek tiek padėjo fizioterapija, bet užklupo kitos bėdos - venų skausmai, artritas. Vaikščiojau sulinkusi.

O čia dar prie pat mano buto, kaimynystėje, vos už pusantro žingsnio, įsikūrusi prostitutė su savo sugyventiniu, iš kitos pusės - homoseksualas, mokykloje už dolerių tvirkinęs vaikus... Policija koridoriuje ir priešais name be perstojo budi. Man, toje vietoje gyvenančiai, patogiu: visai čia pat geležinkelio stotis - priešais anapus gatvę - bažnyčia. Tik dėl naktinių girtuoklysių, nešiojamų čiuzinių

Nematoma jėga kaustė žudikus ir pareigūnus Laiko dulkes nužėrus

Alvydas DARGIS

(Tęsinys iš "T.A." Nr. 6-7)

Vyresnių moterų asistentas

Kauno Vaižganto (anksčiau - šeštosios) vidurinės mokyklos rusų kalbos mokytoja A.G. irgi keliolika metų gyvenusi Stupakovų kaimynystėje - Sodų gatvės 16-ajame name.

Ji patvirtino, kad Volodios tėvai laikė alkoholio prekybos "taška", veikusių visiškai atvirai. Sykį suskaičiavusi, kad per valandą pas juos ateidavę net po 10 klientų.

Nors šeimoje tėvas šnekindavęs vaikus rusiškai, bet šia kalba jam atsakydavęs tik vyresnysis sūnus Lionginas, kurį jis buvo įsisūnijęs. Tikri jo vaikai kalbėdavę tik lietuviškai, visi lankė šeštąją vidurinę, kur Volodia baigė aštuonias klases.

Turėdamas nedidelį išsilavinimą V.Stupakovas mėgdavęs apsimetinėti architektu arba rūbų dizaineriu. Pabrėžtinai asistudavęs vyresnio amžiaus moterims.

Kai jis vedė Oną Dautotienę, motina pasigyrė kaimynėms: "Dabar Vladas bus labai turtingas..."

Pašnekovės teigimu, V.Stupakovo polinkis į komerciją bei visokių abejotinus sandėrius buvo išryškėjęs dar jaunystėje: jis išmaišydavo visus Žemuosius Šančius, ieškodamas antikvarinių baldų, paveikslų, senovinių skulptūrėlių.

Tokie daiktai proletariniam Kauno rajone niekad nebūdavo per daug vertinami, jų buvo galima įsigyti pusvelčiui.

Pedagogė prisimena, kaip Vaižganto vidurinės mokyklos mokytojai, sužinoję iš spaudos apie kunigo R.Mikutavičiaus nužudymą ir apiplėšimą įtariamą "kažkokį Belecką", neiškart suvokė, kad tai jų auklėtinis V.Stupakovas. Jie stebėjosi: "Juk jėdu su kunigu buvo tokie panašūs - savo elgesiu, kalbėsena, lipšnumu, netgi gestais!"

Kažkuris iš pedagogų net priėjęs išvadą, kad tai buvęs V.Stupakovo-Belecko sąmoningas savojo alter ego sunaikinimas, norint atsikratyti vaikystės kompleksų naštos.

Pataikau davo mokytojams

Mokytoja Irena Šakalienė, daugelį metų dėščiusi matematiką Kauno šeštojoje vidurinėje mokykloje, taip pat ir visiems keturiems Stupakovų vaikams, prisiminė, kad didžiausias išdykėlis iš jų buvęs vyriausiasis Lionginas.

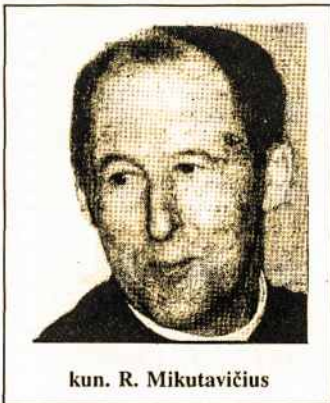
Tuo tarpu Volodia, nors ir nepasižymėjęs dideliais gabumais, būtent savo ramiu, mandagiu, netgi pataikaujančiu elgesiu sugebėdavo gauti neblogus pažymius.

Kai mokytoja išgirdusi, kad kažkas iš Stupakovų dalyvavo nužudant ir apiplėšiant kunigą R.Mikutavičių, iš pradžių pamaniusi, kad tai padarė būtent Lionginas.

Šeštąją vid. mokyklą lankė nemažai vaikų iš Žemųjų Šančių rusiškoms pavardėmis, tačiau jie laisvai, be jokio akcento kalbėję lietuviškai. Bet mokytoja nežinanti, ar jie buvę iš kariškių šeimų, nes tie mokiniai pabrėžtinai vengdavę pasakoti apie savo artimuosius.

Gyrėsi garsiomis pažintimis

Geografijos mokytoja Alfreida Karpuvienė išėjusi į pensiją atsidėjo Kauno šeštosios vidurinės mokyklos istorijos faktų kaupimui ir globoja mokyklos muziejų. Su V.Stupakovo-Belecku susidūrusi tik vieną kartą - 1997 metais per jo kalbasės

kun. R. Mikutavičius

abiturientų laidos susitikimą.

Jai buvę šiek tiek keista, kad mokyns tebaigęs aštuonias klases, draugų buvo pakviestas į abiturientų vakaronę. Girdėjusi, kad tai buvusi kažkokios draugės, su kuria jis paauglystėje artimai bendravęs iniciatyva.

Mokytoja įsidėmėjusi, kad V.Stupakovo-Beleckas labai stengėsi atkreipti į save draugų dėmesį. Visiškai negeręs alkoholio, bet daug šnekėjęs. Girdavosi, kad lankosi žymiausiose meno galerijose, turįs unikalią dailės kolekciją, susitikinėja su įvairiomis kultūros pasaulio garsenybėmis.

Niekas nenori prisiminti

Kauno technologijos universiteto Viešojo administravimo fakultete dirbanti Vida Staponienė šeštojoje vidurinėje - nuo V iki VIII klasės - mokėsi kartu su V.Stupakovu.

Bet bendramoksliai buvo tarsi susiskurstę į dvi grupes - iš Aukštųjų ir Žemųjų Šančių. Ji buvusi "nuo kalno", o Vladelis (taip jį klasėje šaukdavo) - "iš apačios".

Gal būtent dėl savo "žemos kilmės" V.Stupakovas klasėje nuolatos stengdavosi atkreipti į save mokytojų bei draugų dėmesį - savidydavo gana išmoningas replikas.

V.Staponienės žodžiais, su juo būdavę smagu. Sužinojusi, jog kunigo R.Mikutavičiaus nužudymą kaltinamas "kažkoks Beleckas", ji irgi iš pradžių net nesupratusi, kad tai - jos bendraklasis: "Vos atpažinau televizoriaus ekrane..."

Kiti bent šiek tiek prakutę V.Stupakovo mokslo draugai skundėsi atminties netekimu ir galop prisipažindavo, kad netgi "mokyklinis kontaktas" su žmogumi, organizavusiu vieną šiurpiausių nusikaltimų, didelės garbės negali suteikti.

Šių metų gegužės 13-ąją Kauno Vaižganto vidurinė mokykla aštuoniasdešimtmečio proga surengė iškilminga savo auklėtinių susitikimą. Niekas iš Stupakovų ten nedalyvavę. Niekas iš jų bendramokslų nenorėjo bent žodelį pasakyti apie juos.

(Bus daugiau)

GENOCIDO PĖDSAKAIS...

Išlaisvinta žeme! Gaji, gyvastinga, Krauju apšlakstyta, žiedais išpuošta! Ir gelmės, ir dirvos dosnumo nestinga. Nors buvo... alpai ir kniubai po našta... (A.Miškinis)

Laikas negailėstingai bėga, nusinėdamas amžinybėn Lietuvai skaudžių metų įvykius ir gyvus liudininkus. Su jais kartu, laiko tėkmėje, išnyksta ir prisiminimų detalės.

Per ilgesnį laiką žmonės apsipranta su savo kančia. Dar greičiau užmirštama svetima. Daugelio žmonių dorai, uoliai ir sąžiningai tarnavusių prieškarinei nepriklausomai Lietuvai, patyrusių genocido kančias, pavardės ir vardai liks nežinomi, užmiršti, jokiuose raštuose nepaminėti.

Istorinė tiesa gyva Lietuvos ypatinguose archyvuose, kurie atskleidžia tautos gyvastingumą, ištvėrę, kančias ir pasiaukojančią kovą. Iš gyvosios atminties gelmių iškilo kankinio, buvusio Lietuvos karininko Antano Igaunio dramatiški išgyvenimai. Nepriklausomoje Lietuvoje dirbusio Lietuvos-Vokietijos pasienio apsaugos policijos viršininku ir Lietuvos geležinkelio policijos viršininku padėjėju.

Bolševikinei Rusijai okupavus Lietuvą 1940 m. antisovietiniais elementais buvo laikoma labai platus žmonių ratas. Žmonių deportacijoms vadovauti buvo atkomandiruota speciali NKVD karininkų grupė. Jiems talkino vietiniai kolaborantai.

Pagal A.Sniečką patvirtintą 1940 m. liepos 7d. slaptą "Priešvalstybinių partijų: tautininkų, liaudininkų, krikščionių demokratų, šaulių ir kitų vadovaujančio sąsatos žmonių likvidacijos paruošiamųjų darbų ir operatyvinį likvidacinį planą", pirmo masinio suėmimo banga buvo 1940 m. liepos mėn. 11-12 naktį. Buvo suimta ir ištremta 2000 Lietuvos veikėjų.

1940 m. spalio mėn. 7 d. buvo suimtas ir Antanas Igaunis, tuo metu dirbęs Lietuvos geležinkelio kelių policijos viršininko padėjėju. Šio ištvėrimo lietuvių išgyvenimo odiseja intriguojančiai įdomi ir skausminga.

Antanas Igaunis gimė 1891 m. Rokiškio apskrityje ūkininkų šeimoje. 1913 m. rudenį buvo paimtas į carinės Rusijos kariuomenę. 1914 m. dalyvavo pietvakarių fronto kariniuose veiksniuose, prieš austrus-vokiečius. Šiame fronte dalyvavo visuose mūšiuose iki 1915 m. Tarnaudamas kariuomenėje mokėsi ir išlaikė egzaminus, įsigijo jaunesniojo karininko laipsnį.

1915 m. apdovanotas 4-to laipsnio Šv. Jurgio medaliu. Tais pačiais metais apdovanotas medaliu "Už uolumą", 1916 m. apdovanotas aukso medaliu. 1917 m. apdovanotas medaliu su sidabrine

juosta.

Laikotarpyje nuo 1917-12-23 iki 1918-01-25 užėmė štabo karininko pareigas, dalyvavo Rumunijos fronte. Iš karinės tarnybos atleistas 1918 m. balandžio mėn. 3 d. iš Rumunijos per Ukrainą ir vokiečių okupuotą Baltarusiją, 1918 m. rugpjūčio mėn. grįžo į Lietuvą.

Pasitraukus iš Lietuvos vokiečių okupacinei valdžiai, Antanas Igaunis dalyvavo organizuojant Juodupio valščiaus valdybą. 1918 m. pabaigoje, įžengus į Lietuvą bolševikinei armijai, tarnavo Rokiškio apskrityje. Išvius bolševikų armiją iš Lietuvos, nuo 1919 m. liepos mėn. 1 d. buvo mobilizuotas į Lietuvos kariuomenę, kaip kariškis. Tarnavo iki 1924 m. vasario mėn. Lietuvos apskričių komendantūrose: Rokiškje, Ašmenoje, Širvintuose, Šakiuose, Vilkaviškyje ir Marijampolėje. 1924 m. Antanas Igaunis, pačiam prašant, išėjo į atsargą.

Marijampolės karo komendantas 1923 m. Antaną Igaunį charakterizavo: "Karo valdininkas Antanas Igaunis yra nepamainomas. Žino puikiausiai savo darbą, gerai ir punktualiai visuomet jį atlieka. Fiziniai sveikas ir labai ištvėringas. Gana gerai išsilavinęs ir smanus. Tarnybos ir netarnybos metu visuomet mandagus, kantrus, švelnaus būdo, blaivus, doras ir sąžiningas".

Antanas Igaunis nuo 1924 m. balandžio mėn. 9 d. iki 1936 m. dirbo Lietuvos-Vokietijos pasienio apsaugos policijos baro viršininku. Priklausė "Lietuvos Jaunimo sąjungai" ir "Šaulių" sukarintai organizacijai.

1936 m. Antanas Igaunis buvo pervestas į Kauną ir paskirtas Lietuvos geležinkelio kelių policijos viršininko padėjėju, kur dirbo iki 1940 m. spalio mėn. 7 d. t.y. iki arešto dienos.

Antanas Igaunis, buvo tikras patriotas, visas įgytas žinias ir praktinę patirtį panaudojo Lietuvos laisvės iškovojimui ir įtvirtinimui. Visas savo pareigas atliko sąžiningai, dirbo su užsidegimu, įkveptas Lietuvos laisvės entuziazmo. Už nuopelnus Lietuvai buvo apdovanotas dviem ordiniais ir dviem medaliais.

Bolševikinė valdžia negalėjo palikti ramybėje, kaip daugelio kitų, dorai ir sąžiningai atliekančių savo pareigas Nepriklausomoje Lietuvoje, ir Antano Igaunio.

Bolševikai-komunistai pareigas ir darbo funkcijas, kurias privalėjo atlikti Nepriklausomos Lietuvos valstybės atsakingi pareigūnai ir piliečiai, vertino kaip nusikaltimus, taikydami savo okupacinės valstybės baudžiamuosius kodeksus. Jie gerai suprato, kad tik sunaikinę Lietuvos inteligentiją, pažangius ir darbščius jos piliečius, galės įsitvirtinti "amžinai" Lietuvos žemėje. Todėl be sąžinės ir mažiausio gailesčio, taikydami žvėriškiausius metodus, suminėjo Lietuvos piliečius, sodino į kalėjimus, inkriminavo nusikaltimus, kankino ir vežė į lėtos mirties lagerius.

Kitus piliečius trėmė į negyvenamus rajonus, kur bade ir šalyje išmirė milijonai tauriausių ir darbščiausių žmonių, paverstų kankiniais.

Antanas Igaunis buvo kaltinamas, kad dirbdamas pasienio policijos viršininku, vedė aktyvų žvalgybinį darbą. Dalyvavo malšinant valstiečių revoliucinį judėjimą Suvalkijoje (faktiškai, tai nebuvo revoliucinis judėjimas). Vedė aktyvią kovą prieš pogrindines komunistines organizacijas. Dirbdamas Lietuvos geležinkelio kelių policijos viršininko (Nukelta į 3-čią psl.)

TĖVIŠKĖS AIDAI

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 9376 7355.

Published by the Australian Lithuanian Catholic Federation
LEIDŽIA AUSTRALIJOS LIETUVIŲ KATALIKŲ FEDERACIJA

Redaktorė Marija Geštautienė.

Prenumeratos kaina metams Australijoje \$45 dol., Europoje ir Amerikoje paprastu ir oro paštu \$90 Aust. dolerių. Atskiras numeris \$1-50. Skelbimai už skilties vieną cm. \$3. Nuolatiniam skelbėjams daroma nuolaida. Už skelbimų ir pasirašytų straipsnių turinį neatsakome. Redakcija korespondencijas trumpina ir taiso savo nuožiūra.

Yra daug žmonių, čia ir Lietuvoje, kurie matydami tautos finansinius sunkumus net nebando reikalauti rezistentų statuso pripažinimo, nes jie atliko pareigą Tėvynei ne už pinigų ar privilegijas. Kaip matyti iš paduotų pareiškimų gauti rezistentų statusą, nemažai galvoja kitaip. Kada pasitaikė galimybė gauti "rezistentų statusą" tu "didvyrių" atsirado tūkstančiai. Pažvelkite į "Tremtinio" puslapius. Jie mirga "karys" V.R. 1941.2-1941.5. Su kuo jie kariavo? Keli atsitiktiniai susidūrimai nebeišskiria kovą. Buvo nemažai gerų norų, jaunų vyrų, bet jie nespėjo užsitarnauti kario vardą ir todėl negali pretenduoti į "karys" ir dar veteranus. Daugelis neturėjo nei šautuvų nei uniformų. Kaip gali paruošti kovinį dalinį per pora mėn? Paduota data 2-5 mėn. yra netiksli. Iš kur jų tiek atsirado? Ir kodėl dabar? 2001 m. vasario mėn. 1 d. buvo išduota pažymėjimai daugiau kaip 3600 karių-savanorių (pagal Stančiką komisijos pirmininką) kariai, savanoriai - reiškia plechavičiukai.

STATUSO PAŽYMĖJIMAS

Rašo V. Mačys

Sukilėliai, partizanai ar ryšininkai, savisaugos batalijonų kareiviai nesiskaitė (pagal dvejų mėn.) didvyriais, nors jie kariavo ilgus metus. Iki šiol yra išduota 54000 statuso pažymėjimų. Gavėjai turi įvairių lengvatų (pagal Komisijos nuosprendį) pavz. keliautojo privilegijų (visiems) ar pensijų padidiniimo, net kaip kuriems valstybinių pensijų (virš 540 litų). Pgal LGGRT Centas intensyviai dirba. Jau yra persvarstę 7600 pretendantų prašymų. Taigi jei ir tie 7600 bus pripažinti, tai Lietuvos valdžia ir LGGRT Centras turės rūpintis 61,600 statusų pažymėjimus gavusiais. Vargše, Tėvyne, - tik karžygių ir taip mažai žygių iš vadinamų "karys". Egomanijatiškumas nesibaigia Lietuvoje. Ir čia turime "vadų", kurie neturėjo šautuvo savo rankose, bet vadina save kariais-veteranais. Kaip didžiausią žygdarbi

savo "kovose" nori pastatyti paminklą vokiečių Karo Vadovybe, nacių sušaudytiems, pagal vokiečius "gėdos atpirkimui" VR vyrams. Paduotas skaičius 86, neseniai buvo 13. Kas patiekė tą skaičių? Ir kas bus parašyta ant paminklo? Gaila tu jaunų vyrų, bet bus sunku įtikinti dabartinę ir ateinančią kartą už ką kareivį sušaudė? Nežiūrint, kaip ir kas bus parašyta ant paminklo, kareivio sušaudymas gali būti neteisingai įvertintas. Tokia jau yra nusistovėjusi tradicija, kad ir neteisinga. Gaila ar ne geriau būtų pagerbti mirusius, pasimelsti už juos, prižiūrėti kapus ir palikti ilsėtis ramybėje, parašant ant atminimo lentos: "Čia palaidoti (tikras skaičius) jauni lietuviai" Kaip istorijos klastotojai paaiškina, kur buvo jų vadas, kodėl jo nesusaudė? Tiesa nebus "basa kaip elgeta" ir jie nebepraeis akli ir kurti" (pagal Zivole Balte) turime galvoje ateinančias kartas.

KIENO TEISYBĖ?

Šiomet Australijos ministras pirmininkas John Howard, Gallipoli kompanijos metinių proga viešai pareiškė, kad tenai žuvo 300,000 turkų ir 35,000 australų. Iš to pareiškimo susidaro įspūdis, kad australų kariai yra apie 8 kartus geresni už turkus.

Paskambinau Turkijos generalinio konsulo įstaigon Melbourne ir kalbėjau su konsulo attache cultural. Jis man prisuntė 4-rias brošiūras ir davė šiuos duomenis:

Gallipoli kompanija prasidėjo 1915 m. balandžio mėn. 25 d. ryto, kurio metu žuvo apie 87,000 turkų ir 97,000 sąjungininkų, jų tarpe apie 8,700 australų. Turakai mūsų laimėjo. Sąjunginai buvo priversti pasitraukti.

Mano buvęs bedravardis p.David Borchoit pasakė man, kad Australijos kariai yra geriausi pasaulyje ir tą faktą yra pareiškęs vokiečių karo vadas Rommel. Perskaiciau dvi biografijos knygas apie lauko maršalą Erwin Rommel. Viena knyga rašyta anglų brigados generolo, kuris buvo Rommelio belaisviu. Kita knyga buvo rašyta Pietų Afrikos pulkininko, kuris kariavo prieš Rommelį. Sužinojau, kad Erwin Rommel skaitė anglus mėgėjais. Paminėjo ir Naujosios Zelandijos karius, bet nė žodžio nėra pareiškęs apie australus. S.Stankūnavičius

GENOCIDO PĖDSAKAIS...

Atskridęs iš Maskvos A. Igaunis, kartu su jo laukusiais šeimos nariais, tuojau buvo pakviestas pas konsulą A. Simutį. Iš kairės į dešinę: (sėdi) E. Čiurlienė, V. Igaunienė, A. Igaunis, A. Igaunienė, E. Klibonytė. Stovi: konsulas A. Simutis, dr. J. K. Valiūnas. Pasikiau Igauniai buvo sušaudyti pas Valiūnas į New Rochelle, New York.

(Atkelta iš 2-tro psl.)

padėjėju, rinko žvalgybines žinias apie Raudonosios armijos dalinius, jų dislokaciją, ginkluotę ir judėjimą 1939 m.

1941 m. balandžio mėn. 23 d. Antanas Igaunis SSSR ypatingojo pasitarimo pagal baudžiamojo kodekso (okupacinės valstybės) 58 str. -4-13 p. Buvo nuteistas 8 metams pataisos darbų lagerio. Išvežtas į Komijos SSSR lagerius, Pečioroje, kur iš buvo laikotarpyje nuo 1941 m. spalio mėn. iki 1943 m. balandžio mėn. Antanas Igaunis išbuvo žiaurioje okupantų nelaisvėje 19 metų. Tačiau, kur buvo ir ką veikė likusius nelaisvės metus (16,5 m.) kruopščiai buvo slepiama, nes užklausus SSSR archyvuose, buvo vengiama pateikti informaciją.

Antanas Igaunis buvo vedęs, plačiai Lietuvoje žinomo, knygnešio Antano Baltrušaičio vienturtę duterį Valeriją. Turėjo 3 sūnus ir 1 dukterį. Areštavus vyrą, likusi žmona su 4 vaikais, atsidūrė labai sunkiose gyvenimo sąlygose. Tačiau boļševikams - komunistams, vykdydusiems lietuvių tautos genocidą, tai nerūpėjo.

Artėjant antrai sovietinei okupacijai, vengdama savo vyro likimo, Igaunio žmona su vaikais ir senais tėvais, 1944 m. pasitraukė į Vakarus. Besitraukiančio karo audrose šeima išsikirstė ir pasimetė, tačiau po įvairių pergyvenimų ir negandų laimingai susitiko Vokietijoje.

Lietuvos buvęs knygnešių administratorius, Antanas

Baltarušaitis - "Antanėlis", 1949 m. mirė Vokietijoje. Antano Igaunio žmona su savo motina, sūnumi Antanu ir dukra Julija emigravo į Jungtinės Amerikos Valstijas. Dvyniai sūnūs, Norbertas ir Leonas, emigravo į Australiją, kur dirbo ir gyveno iki mirties.

Visi šeimos nariai, palikę savo gimtinę ir tėvynę Lietuvą, skaudžiai išgyveno netekties ilgesį ir įsikūrumo sunkumus svetimose šalyse. Tačiau būdami tvirtos dvasios, užgrūdinti sunkumų, su viltimi matyti Lietuvą vėl laisvą, rado jėgų savyje įsikurti ir prisitaikyti svetingose šalyse, kuriose glaudė ne tik laikinam gyvenimui, bet ir amžinybei.

Tačiau šeima, o ypač A. Igaunio žmoną, kankino nežinia, nerimas ir nuolatinė baimė, dėl vyro žiauraus likimo.

Mylinti žmona, Valerija Igaunienė, nenuleido rankų ir neprarado vilties dar pamatyti savo vyrą. Per gimines ir pažįstamus pavyko sužinoti, kad jis dar gyvas. Ilgesys ir meilė suteikė dvasinių jėgų kreiptis į Amerikos Vyriausybę, kuri parodė jaudinančių gilių humaniškumą ir supratimą, suteigdama pažadą išduoti Antnui Igauniui įvažiavimo vizą, jei tik rusai leis jam išvykti. Praėjo daug spėlioimo, vilties ir nevelties, jaudinančio skaudaus laukimo mėnesių, po 19 netekties metų, kol gavo iš N.Chruščiovo žodį, kad Antanas Igaunis bus išleistas.

1959 m. balandžio mėn. 10 dieną Antanas Igaunis, po 19 metų vergijos, badų ir šalčių žudytas, atskrido ir nusileido Vašingtono In-

ternational aerodrome. Čia jo laukė su ašaromis akyse, be galo pasiilgę, kaip ir mirusių prisikėlusio, šeima, šeimos artimieji, Lietuvos konsulas Simutis dr. J.K. Valiūnas ir kt.

Jaudinančioje aplinkoje Antanas prigludo, suklupęs prie brangios žmonos krūtinės. Širdis kalbėjo į širdį. (D.Glemžaitės žodžiais):

Čia metai eis, čia sunkūs ilgi metai...

Ir ne, niekad atgal negrįs jau jie...

Leisk atsiminti Tavo, drauge, pečių

Ir užsimiršt, kad mes dar ne namie.

Tačiau neilgai teko džiaugtis susitikimo laime ir laisve. Neįsivaizduojami sunkios vergijos sąlygos kalėjimuose ir lageriuose, pakirto Antano Igaunio sveikatą. Jis mirė 1961 m. kovo mėn. 25 d., nors ir ne išsiilgtoje tėvynėje Lietuvoje, tačiau svetingoje antrojejoje tėvynėje, Jungtinėse Amerikos Valstijose, kuri ir priglaudė Amžinybėn.

Negailestinga gyvenimo lemtis leido pabūti su šeima nepilnai 2 metus. Bendram Amžinajam poilsiui prigludo ir žmona, Valerija Igaunienė, 1975 m.

Dabartiniu metu, šios tragiškos šeimos, yra likę dvi atžalos: sūnus Antanas ir dukra Julija, kurie gyvena JAV.

Šie tragiški Igaunių šeimos išgyvenimai, paremti istorine archyvine medžiaga, amžinai kaltins rusiškuosius okupantus ir jų pakalikus, už mūsų tautos genocidą.

Buvęs politinis kalnys ir rezistentas, Jonas Dailidė

Laukia palankaus momento

Socialdemokratai iniciatyvą į savo rankas primtų tuomet, jei dabartinė valdžia visiškai susikompromituotų

Stasys GUDAVIČIUS

Opozicinėje Socialdemokratų partijoje nėra vieningos nuomonės, kada ir kaip ši politinė jėga turėtų imtis itin aktyvios veiklos, siekiant perimti valdžią iš Naujosios politikos koalicijos. Partijos vadovybė linkusi palaukti, kol dabartinė valdančioji koalicija labiau susikompromituos, tačiau iš šios politinės jėgos vietinių skyrių vis dažniau pasigirsta raginimų veikti aktyviau ir "imti valdžią tuojau pat".

Vieša paslaptis

Pats Prezidentas V. Adamkus pastebėjo, kad "po kilimu" vykstantys kairiųjų mėginimai siekti valdžios jau tapo vieša paslaptimi.

"Žiūrint grynai demokratinės politikos požiūriu, visos politinės srovės, partijos turi visišką laisvę pasirinkti tą politinį kelią, kuris, jų nuomone, bus naudingiausias valstybei", - sakė jis žurnalistams.

Tačiau Prezidentas pareiškė manąs, kad politiniame gyvenime būtinas atvirumas. Todėl, jo nuomone, derybų dėl naujos valdžios taip pat turėtų vykti atvirai.

Antra vertus, valstybės vadovas leido suprasti, kad jeigu socialdemokratai ras, su koku politiniu partneriu gali suformuoti naują daugumą, tuomet jis nesugebės pasipriešinti tokiam norui ir bus priverstas sutikti su naujos Vyriausybės sudarymu.

Vienybės nėra

Tačiau, neoficialiomis žiniomis, socialdemokratai nėra vieningi dėl galimybės jau dabar siekti valdžios vairo. Kairiųjų vadovai linkę susilaikyti nuo tokių siekių, vėrčiau palaukdami galutinio Naujosios politikos koalicijos susikompromitavimo. Tokiu atveju būtų lengviau derėtis su socialliberalais dėl valdžios pasidalijimo.

Lietuvos Šaulių Sąjungos Iševijoje L.Š.S. transporto priemonių vajas

Didžiai gerbiamas vade,

Nuoširdžiai dėkoju Jums už laišką ir gražius ketinimus paremti Lietuvos Šaulių Sąjungą renkant aukas autobusėliui nupirkti. Tai bus mums didelė pagalba, kadangi organizuojame labai daug kariškų užsiėmimų, švenčių ir kitokių renginių, o nuvykti į juos neturime kuo. Tenka samdyti autobusėlius iš privačių kompanijų, o tai labai brangiai kainuoja.

Per pastaruosius kelis metus Lietuvos Šaulių sąjungoje įvyko labai daug pasikeitimų. Narių skaičius išaugo beveik dvigubai. Sąjungos nariais tapo daugiau kaip 3000 jaunų vaikų ir merginų. Iš valstybės gavome kariniams užsiėmimams reikalingų ginklų, pradėjome bendrauti su Švedijos, Danijos, Latvijos, Estijos ir Jungtinių Amerikos Valstijų kariškais, įsteigėme Jaunųjų Šaulių vadų ir instruktorių mokymo centrą Vilniuje.

Džiaugiamės, kad Lietuvos Šaulių sąjungoje yra gera drausmė, susiklausymas ir darbinga nuotaika. Labai dėkojame Jums, vade,

už nuoširdų darbą, paramą, gerus patarimus ir už tai, kad ilgus dešimtmečius iševijoje, toli nuo Tėvynės, išsaugojote šaulišką dvasią, meilę Lietuvai.

Melbourn DLK Vytenio Šaulių kuopos veikla labai svarbi Lietuvai, mums - Lietuvos šauliams.

Linkiu Jums, vade, ir Jūsų vadovaujamos kuopos šauliams kuo geriausios sveikatos ir pasiryžimo tęsti šaulišką veiklą.

Pagarbiai
Sąjungos vadas
Plk. J.Gečas

0000000000000

DLK Vytenio Šaulių kuopa
Melbourne Australijoje išsiuntė
300-25 kanadiškus dolerius.

Už vado Mykolo Abariaus nuveiktus pinigus pasitarus su Lietuvos Šaulių Sąjungos vadu plk. Jonu Geču buvo nupirkta naudotos transporto priemonės apie kurias vadas rašo aplinkraštyje.

Su pagarba ir šauliškais
linkėjimais
Vytautas Pečiulis

Adelaidė

Mūsų Mirusieji

A.†A. GENOVAITĖ BERESNEVIČIENĖ

A.A. Genovaitė Žukauskaitė-Beresnevičienė mirė kovo 22 d. prieglaudoje Woodville Nursing Home 501, sulaukusi 73 metų amžiaus. Velionė buvo gimusi Seinuose. Ten ji baigė pradžios mokyklą ir darbavosi ūkyje. 1963 m. Antanas Beresnevičius Genovaitę pakvietė į Australiją ir tais pačiais metais gruodžio mėnesį ją vedė šv. Kazimiero bažnyčioje, St. Peters, S.A.

Genovaitė daugiausiai darbavosi namuose, o kartais virdavo pietus šv. Kazimiero parapijoje ir buvo vaishinga moteris. Užaugino sūnų Romą, kuris Adelaidėje yra elektronikos inžinierius. Genovaitė buvo praktikuojanti katalikė. Tačiau paskutiniiais metais ją vargino ligos: trejus metus sirgo savo namuose, o paskutinį pusmetį praleido slaugos namuose, kur ir mirė. Ligos metu kun. J.Petraitis Genovaitę aplankė bent porą kartų jos namuose, o taip pat ligojinėje ir slaugos namuose, aprūpinamas ją šv. Sakramentais.

Velionės Genovaitės laidotuvis įvyko kovo 27 d. šv. Kazimiero bažnyčioje 10-tą val. klebonas su laidotuvių dalyviais sukabėjo rožinio daži ir aukėjo šv. Mišias bei paskaitė pamokslą. Vargonais grojo Jonas Pocius. Velionė buvo palaidota Cheltenham kapinėse. Ten kun. J.Petraitis sukabėjo laidojimo maldas, o visi sugiedojo "Viešpaties Angėla".

Laidotuvių dalyviai buvo pakviesti sugrįžti į Parapijos salę pabendrauti ir užkandžiams. Pabendravime dalyvavo apie 30 asmenų, o Mišiose buvo apie 50-60 žmonių. Liūdesio valandoje reiškiamė gilią užuojautą velionės vyrui Antanui ir sūnui Romui bei

šeimos artimiesiems, o velionė Genovaitė tegul ilsisi Dangiškojo Tėvo globoje.

A.†A. ALEKSAS ALKEVIČIUS

Mirė kovo 29 d. liuteronų slaugos namuose Fullarton, Adelaidės priemiestyje. Kun. J. Petraitis, gavęs žinią iš australo kunigo N.Kelly apie sergantį Aleksą, jį aplankė 2000 m. lapkričio 19 d. ir aprūpino ligojį šv. Sakramentais. Aleksas mirė būdamas 77 metų amžiaus. Ligos bei mirties priežastimi yra asbestas.

Aleksas gimė Vilkaviškio apskrityje, ūkininko šeimoje. Kartu augo sesuo Teresė ir brolis Petras. Karo metu visa šeima pasitraukė Vokietijon, o 1949 m. atvyko Australiją ir apsigyveno Adelaidėje. Kadangi Aleksas Lietuvoje buvo pramokęs staliaus amato, tai čia įsidarbino prie Housing Trust ir dirbo prie namų statybos iki sulaukė pensijos amžiaus. Prie statybos vartojamas asbestas Aleksą per anksti nuvarė į kapus. Aleksas vedė austrę merginą ir užaugino dvi dukras. Alekso žmona mirė prieš porą metų. Kol sveikata leido, Aleksas priklausė Lituania chorui.

Balandžio 2 d. vakare 7:30 val. kun. J.Petraitis I.Butler laidojimo kopylčioje, Klemzig priemiestyje, lietuviškai ir angliškai pasimeldė už velionį Aleksą, dalyvaujant apie 20 asmenų, o balandžio 3 d., 11-tą val., kun. Neil Kelly atliko laidojimo apeigas Enfieldo kapinių krematoriumo kopylčioje.

Liūdesio valandą reiškiamė užuojautą velionies Alekso dukroms Haydee ir Aleksandrai, broliui Petriui Alkevičiui ir jo šeimai, o taip pat giminėms ir draugams. Tautietai, Aleksai, ilsėkis Viešpaties ramybėje.

J.N.P.

Klebonas Egidijus Arnašius atšventė savo 33-ju metų gimtadienį. Dalis parapijiečių atvyko į namus jį pasveikinti. Sekmadienyje mišių cigoje buvo perskaityti linkėjimai parapijos vardu.

Gegužės 26 d. klebonas E. Arnašius švęs savo 5-rių metų kunigavimą. Linkime Melbourn, Geelong, Moe, Sale parapijonys mūsų gerbiamam ir mylimam klebonui sveikatos, Dievo palaimos.

Vyskupo Motiejaus Valančiaus jubiliejui paminėti skelbiamos

STIPENDIJOS

Pasaulio lietuvių bendruomenės valdyba, vertindama vyskupo Motiejaus Valančiaus įnašą Lietuvos istorijoje, įsteigė dvi stipendijas užsienyje gyvenantiems lietuvių kilmės studentams už mokslo darbus susijusius su vysk. Motiejui Valančiumi, jo darbais, idėjomis ir laikmečiu. PLB siūlo 3000 dol. stipendiją už disertaciją ir 1000 už studiją (mokslo rašinį), stengdamasi plačiau atskleisti Valančiaus skelbtas krikščioniškąsias, humanistines ir tautines idėjas, jo iškeltas moralines vertybes.

PREMIJA

PLB skelbia 1000 dol. premiją, atvirą visiems, už originalų kūrinį, apie Motiejų Valančių jo kūrybą ir (ar) skelbtas idėjas,

pasirinkta tema. Pavyzdžiui "Blaivybė M.Valančiaus raštuose"; jo apysakų įscenizavimas; literatūros veikėjų posakiai su iliustracijomis; jo kalbos žodyno, liaudies išsireiškimų paaiškinimai - pamokos; tautosakos, patarlių iliustracijos; šiomis temomis žaidimai, bei kita. Tai galėtų būti elektroninis puslapis, CD-ROM, kompaktinė plokštelė, vaizdajuostė, muzikos, teatro, vaizdinio meno ar rašyto žodžio kūrinys, plakatu - reklamų serija, "komiksų" knygelė ar kitas originalus darbas.

Detalias informacijos teikia PLB vicepirmininkė kultūros reikalams Laima Žliobienė, 1500 Lake Shore Dr. South, Barrington, IL 60010 USA, el. P.: lzlioba@hotmail.com ir Gabrielis Žemkalnis, PLB atstovybė Lietuvoje, Gedimino pr. 53, LR Seimo III rūmai, Vilnius 2002, el.p.: plbav@rc.lrs.lt

SYDNĖJAUS LIETUVIŲ KLUBE

Tenka dažnokai atsakyti vis į tą patį klausimą, kodėl neįstengiame surasti kas ateityje aptarnaus Klubo virtuvę. Jei įsigilinsite į įvairioje spaudoje buvusius skelbimus, suprasite, kad pareiškimai buvo priimami iki balandžio 29 d. Taigi, sprendimas tegali įvykti tik po to datos. Noriu pasakyti, kad suinteresuotų yra nemažas skaičius, nes sąlygos labai palankios. Preliminariai pasikalbėjimai su interesantu dalimi jau atlikti, kad pasirinkimo galimybė yra gana gera.

"Mūsų Pastogės" skaitytojai ragina net "katę pirkti maiše", kad ji tik būtų lietuviškos kilmės. Aišku, kad lietuviams, saviems tautiečiams, būtų tai daug maloniau, tačiau yra tam tikri reikalavimai, kurių nori, ar nenori privalome laikytis. Tie, kurie padavė pareiškimus, turės įrodyti, kad sugebės patenkinti Klubo reikalavimus.

Kitaip sakant, pirmam atėjusiam lietuviui, ar kieno nors draugeliui automatiškai nėra atiduodama virtuvės raktai. Kaip pasiseks išsirinkti tinkamą asmenį, pamatysime ateityje.

Labai gaila, kad mes, sydnėjiečiai lietuvių, tampame vis daugiau ir daugiau pesimistiški, pavargę. Dar gerokai prieš Lietuvų Dienas jau girdėjosi kalbant, kad tai

būsiiančios "paskutinės Lietuvų Dienos". Atrodo, kad savanoriškai jau esame pasirošę kalti vinis savam lietuviybės karstui. Man atrodo, kad visa tai dar gerokai per anksti. Po šimtas pyptkių, juk iš tikro mes esame dar gerokai pajėgūs, tvirti ir smagūs.

Dabartinis Klubo sąstatas nenori dar pasiduoti pesimizmui ir uždaryti Klubo durų, todėl ir daïromasi į visas puses iš kur būtų galima dar užsidirbti tą doleriuką.

Klube yra linksmoji valanda, kuo bandoma pritraukti narius užsilikti ilgiau Klube. Tačiau atsiranda ir nepatenkintų, kurie reikalauja atkelti tai į ankstesnį laiką, kada Klubas dar pilnas žmonių. Toku atveju prapuola tikslas ir toji valanda jau tampa neberekalinga.

Iš geresnių naujienų tai artėjantis "Šiupinys", kur Ramona Zakarevičienė su jaunuoju Gintaru ruošia pukią popietę. Čia bus visokių staigmenų. Kiek teko girdėti iš Ramonos, bus galima smagiai ir kultūringai praleisti popietę. Iš anksto siūlau kuo gausiau visiems dalyvauti.

Jau yra priimamas nario mokestis už 2001-2002 metus. Ne tik laiku užsimokėkime patys bet ir savo draugų tarpe suraskime naujų narių.

Iki pasimatymo Klube!
Algis Bučinskas

Melb. Liet. Parapijos Mokyklos Motinos Dienos Minėjime mokiniai pagerbė savo mamytės, močiutes savo mintimis ...

Aš norėčiau papasakoti savo mamytės (ir tėvelio rūpesčius) ir džiaugsmus mane auginant.

Aš buvau pirmagimė tai Mamytė (ir Tėtis) turėjo viską naujai pergyventi.

Aš dažnai verkdavau. Tėveliai daug išvaikščiavo su manim namo koridoriuje. Į ligoninę nuvežė pora kartų, bet daktarai sakė nieko su manim nebuvo ir keista, kad ligoninėje aš nusiramindavau.

Tėveliai pastebėjo, kad aš geriausiai miegodavau automobilyje važiuojant. Tai dažnai naktimis tėvai su manim išvažinėdavo po visą Footscray priemiestį.

Man patikdavo laiptoti ir vieną dieną į "supermarket trolley" įlipau. Gerai kad Mamytė pagavo už kojų, kitaip aš būčiau gerai sudaužusi galvą ant grindų.

Dabar džiaugsmas: Tėveliams didžiausi džiaugsmas (o gal nauji rūpesčiai) buvo, kad aš anksti išmokau daryti daug dalykų – ypatingai vaikščioti nuo 11-kos mėnesių ir kalbėti nuo 12-kos mėnesių ir Tėtis sako, kad aš iki šiol dar per daug kalbu.

Ačiū Mamyte, (ir Tėti) už jūsų rūpestį ir meilę mane auginant. Linkiu Mamytei gražią Motinos Dieną. **Grazina Kymantaitė, 10 kl.**

Mamytė pasakojo kad aš būdama antragimė buvau skirtinga nuo vyresnės sesers Gražinos. Ji buvo triukšmingesnė, o aš ramesnė ir gal todėl mano vardas Raminta gerai tinka.

Aš labai gerai miegodavau ir greitai išmokau tris kartus į dieną valgyti, kaip suaugę žmonės. Mamytei buvo gerai, kad aš greit pritačiau prie kasdienės tvarkos, nes jai buvo lengva naktimis dirbti operoje ir dienomis "Tėviškės Aiduose".

Tėveliai buvo susirūpinę, kad aš vėliau pradėčiau kalbėti – buvau labai tyli, rami iki dviejų metų. Galėjau valandomis viena žaisti su savo žaisliukais, ypatingai meškiukais ir lėlėmis, o kai ėjau į darželį galvojau būti mokytoja.

Motinos Dienos proga sveikinu savo mamytę ir visas Mamytes linkėdama visoms geros sveikatos ir laimės. **Raminta Kymantaitė, 7 kl.**

Ką Motina mane mokino

Iš pat pradžių, kai aš dar buvau kūdikis, mane mama mokino kalbėti lietuviškai, o kai paūgėjau ir vaikščioti išmokė. O kai dar daugiau paaugau ir skaityti ir rašyti išmokino.

Mano mamytė yra labai geras žmogus ir ji niekada manęs nieko blogo neišmokins. Mamytė mane išmokė apie viską, kas yra gera pasaulyje. Mane išmokino, kad meluoti ir vogti yra bloga, o padėti ir mylėti yra gera. Aš išmokęs iš mamytės bandau gerbti vyresniusius ir daryti viską, kas yra gera.

Aš mamytę labai myliu ir bandau jos klausyti visą laiką. Dabar mamytė mane mokina labai gerai kalbėti lietuvių kalba. Aš jau moku lietuviškai kalbėti, bet eidamas į lietuvių mokyklą lietuvių kalbą daug pagerinu. Mano mama mane taip pat mokina daug smulkių dalykų, kurie man yra labai naudingi, pavyzdžiui, pasikloti lovą, išskalbti drabužius, išsivalyti kambarį, suplauti indus ir išdžiovinti indus. Mamytė taip pat mokina mandagumo ir tvarkingumo.

Aš žinau, kad mamytė mane mylėjo, myli ir mylės, o aš jai visada būsiu dėkingas už viską, ką jinai mane išmokino. Ačiū, Mamyte!

Martynas Didžys, 11 metų

ATEITIES ŽINGSNIAI

Aš Dovydas. Man vieni metai ir 10 mėn. Per telefoną aš pasakiau "Labą" močiutei gyvenančiai Melbourne. Mamytė mane išmokė valgyti, gerti iš puoduko. Ačiū, Mamyte.

Mamytė

Aš myliu savo mamą. Mano mama yra gera, graži, rūpestinga ir darbšti. Mamos akys yra žaliai-rudos, turi trumpus, rudus plaukus. Mamytė verda skaniai pietus, plauna indus, šluosto indus, tvarko namą ir mane veža į Lietuvių Namus, kad aš šokčiau lietuviškus šokius, išmokčiau lietuviškai ir mes kartu einame į bažnyčią. Ji mane išmokino lietuviškai, kai aš buvau mažas.

Aš myliu savo mamą.

Stefatė Mačiulaitė

Mano Mama

Mano mama man yra pati brangiausia. Be jos - nebūtų manęs. Ji yra geriausia mamytė visame pasaulyje. Ji mane labai myli, o aš ją labai myliu irgi. Aš nežinau, ką aš daryčiau be jos. Ji yra labai meili, rūpestinga ir man labai padeda.

Mano mama labai svarbi. Aš dėkoju jai, kad ji man vis paruošia skanią vakarienę. Aš nieko prieš, kad ji man neparūpino brolio ar sesutės.

Man labai patinka jos jumoras - jai patinka juokauti. Aš labai mėgstu jos šypsena.

Ačiū mamytė, kad tu mane visur vežioji ir ačiū, kad mane prižiūri.

Darius Pranckūnas

Ko močiutė mane išmokė

Vieną kartą močiutė virė pietus, o aš žiūrėjau televizorių. Kai jinai pakvietė mane valgyti, aš nenorėjau eiti, nes filmas buvo labai įdomus. Tai aš greitai pasiėmiau savo lėkštę ir nusinėčiau prie televizoriaus. Valgiau, valgiau ir pliumt ant kilimo nukrito kąsnis. Kai močiutė pamatė, ji užpyko ir pasakė, kad valgyti reikia virtuvėje prie stalo, o ne prie televizoriaus.

Kita istorija prasidėjo šitaip. Aš nuėjau maudytis į dušą ir maudžiausi labai ilgai. Kai išsimaudžiau ir nusišluosčiau, aš numečiau šlapią rankšluostį ant močiutės chalato. Močiutė mane barė ir sakė, kad negalima metyti šlapią rankšluostį ant drabužių, nes jie sušlampa. Ir dar sakė, kad nereikia maudytis visą valandą, nes labai daug išnaudoju vandens.

Paskutinė istorija prasideda šitaip. Aš atvažiavau į Lietuvių Namus ir sutikau keletą žmonių. Jie man sako "labas", o aš tik kažką sumurmėjau. Taip dariau keletą kartų. Kai mano močiutė pastebėjo, ji pasakė, kad visiems sutiktiems reikia sakyti "labas". Bet man buvo kažkodėl gėda taip daryti. Tada močiutė pasakė, kad visiems yra malonu, kai juos pasveikini. Aš pradėjau sakyti "labas" sutiktiems žmonėms ir man pasidarė daug smagiau.

Mantas Vaitkus

Ką mama mane mokino

Mano mama pamokino mane kaip megzti. Man labai patinka megzti. Aš esu numezgusi dalį šalikėlio, kuriuo aš noriu apsirišti.

Turiu ilgus plaukus, juos reikia susirišti. Mama mane pamokino, kaip juos susirišti. Mamytė pamokino mane kaip groti pianinu. Aš neseniai gavau naują pianiną ir dabar groju "Fur Elise", kuri yra mano mėgstamiausia dalis.

Mama taip pat pamokino mane, kaip paruošti stalą baliui, supjaustyti ir išdalinėti pyragą. Mamos pamokyta seniai aš jau pati plaunu dantis, maudausi, pakloju lovą, sutvarkau savo kambarį, išplaunu virtuvę ir kas antrą dieną pakaitytis su broliu Aisydu plaunu indus. **Ramūna Sadauskaitė, 10 m.**

Kelionė į Papua Naująją Gvinėją

Per atostogas aš su maža grupe žmonių nusikridau į Papua Naująją Gvinėją. Mes išskridome balandžio mėnesį septintą dieną su "Virgin" oro linija iki Brisbano. Mes persėdome į Naujos Gvinėjos oro linijos lėktuvą ir skridome iki Naujosios Gvinėjos. Atskridę pernakvojome vieną naktį Naujosios Gvinėjos sostinėje. Kitą rytą išskirdome į mažesnę miestą ir iš ten nuvažiuojame į Awalą.

Kai tenai atvažiavome visas kaimas mus sutiko. Vietiniai buvo apsirėngę tautiniais drabužiais ir mums pašoko. Vėliau mes pavalgėme ir bovome paskirstyti šeimos nakčiai. Rytė mes susirinkome ir pasižiūrėjome į jų mokyklos mokinių rikiuotę. Buvome vėl išskirstyti šeimoms. Aš nuėjau su savo šeima iki jų gyvenvietės ir su jais susipažinau. Mes kas rytą susirinkome Awaloje.

Pirmą dieną su šeimos vaikais nuėjome į jų mokyklą pasimokyti. Pasibaigus pamokai išėjome į kiemą šokti. Kitą dieną buvo paruoštos futbolo rungtynės. Runtynės pralaimėjome 0-2. Persirėngėme pasimaudyti ir parėjome namo. Kitą rytą nuvažiuojame į Kakodą. Kakodoje antrame Pasauliniame Kare australai kariavo prieš Japonus. Užėjome į karių muziejų. Per Didįjį penktadienį meldėmės bažnyčioje. Po mišų pėščiomis nuėjome du kilometrus iki kitos bažnyčios. Šv. Velykas atšventėme bažnyčioje. Užėjome pas gubernatorių pernakvoti jo rūmuose. Kitą dieną nuvažiuojame iki aerouosto ir nusikridome į Naujosios Gvinėjos sostinę, kurioje pernakvojome. Rytė mes sugrįžome į aerouostą. Laimingas sugrįžau.

Aisydas Sadauskas, 12 metų

Lituanistinių kursantų rašiniai apie Lietuvą

Kaip aš Lietuvą parodyčiau!

Jeigu man reikėtų padaryti dokumentinį filmą apie Lietuvą, aš pradėčiau nuo žemėlapių, pažyminių, kur Lietuva randasi Europoje. Nufilmuočiau krašto gamtą, ežerus, upes, augmeniją, gyvūnus. Paskui aplankyčiau didžiausius miestus - Vilnių, Kauną, Šiaulius, Klaipėdą, Panevėžį, Vilnius - vienas iš seniausių miestų, su labai nuostabiomis senamiesčiais. Vilniuje - randasi daug įvairių muziejų. Juos nufilmuočiau. Dar parodyčiau Vilniaus universitetą, kuriam daugiau, kaip 400 metų. Toliau rodyčiau Gedimino pilį, su iškelta Lietuvos vėliava. naujai sutvarkytą Katedros aikštę. Klaipėdoje parodyčiau Jūros muziejų, akvariumą, skulptūrų parką. Šiauliuose būtina nufilmuočiau Vilniaus pėsčiųjų alėją. Auksinį berniuką. Dar aplankyčiau

netoli esantį Kryžių kalną. Baigčiau filmą rodant įvairius šventinius renginius su dainomis ir šokiais.

Laura Zareckaitė, 7 klasė

Birštonas

Kadangi aš gyvenau Birštone, noriu, kad žmonės sužinotų truputį apie jį. Štai, ką Internetas rašo apie Birštoną:

Birštonas išsidėjęs pietinėje Lietuvos dalyje, regioninio parko centre. Jis apjuostas apsaugos ir apvainikuotas Nemuno kilpa. Miestas užima 13 kvadratinį kilometrų plotą ir jame gyvena 4,3 tūkstančiai gyventojų. 1946 metais buvo įkurtas kurortas "Vermė". Tuomet gydymui buvo pradėta vartoti šūris vandenys ir gydymasis purvas. Birštonas jau nuo senų laikų kviesdavo keliautojus atsikvėpti jo gamtos prieglaudyje. Dar XV amžiuje Vytautas su savo svečiais iš Europos atvykdavo žvėrioti į Birštoną.

Įsikūrusį Nemuno kilpoje Birštoną tikrai galima laikyti vandens miestu. Malonu maudytis trijuose dirbtiniuose miesto ežeruose. Mieste veikia dvi puikios sanatorijos, kuriose yra vidaus baseinai, atliekami povandeniniai masažai, siūlomas mineralinio vandens ir purvo vonios, ir dar daug kitų paslaugų.

Birštone taip pat vyksta daug kultūros renginių, koncertų, menininkų pasirodymų. Tarp jų yra ir tradicinė miesto šventė birželio mėnesį, sportinių šokių konkursas ir žymusis Tarptautinis džiazo festivalis, kuris organizuojamas kas antrais metais.

Manau, kad Birštonas turėtų save stipriai išreklamuoti, kad visi panorėtų jį aplankyti ir juo pasidžiaugti.

Povilas Birštonas, 10 klasė

Palanga

Lietuvos vietovė, kuri mane labiausiai domina, tai Palanga. Gražius Palangos pajūris yra vienas iš Lietuvos populiariausių turistinių atrakcionų. Miestas taip pat labai gražus. Susidomėjau daugiau sužinoti apie jį, ir apie gintarą, kuris renkamasis ilgose smėlėtose pakrantėse.

Palanga - kurortinis miestas Lietuvos šiaurės vakaruose. Turi 20,000 gyventojų. Žmonės ten pradėjo kurtis jau nuo antro šimtmečio pr. Kr. XII-XIII amžiuose Palanga buvo gerai žinomas prekybos centras Hanzos prekybos lygos naudojamam uostas.

Šiandien Palanga - gražus kurortas. Smėlėti pajūriai tęsiasi 18 kilometrų, vietomis net 300 metrų pločio, su kopomis ir neužteršta gamta. Nuo seniausių laikų čia randamas gintaras. Ten dar vis dirba gintaro meistrai. Jų dirbinius mielai perka turistai. Grafo Tiškevičiaus parke įrengtas unikalus Gintaro muziejus.

Palangoje yra trys sanatorijos ir daugiau nei 100 vasarnamių, turistinių bazių, viešbučių. Palangoje taip pat randasi Lietuvos prezidento ir valdžios rezidencija. Mieste laikomi tarptautiniai suvažiavimai, konferencijos.

Norėčiau praleisti atostogas Palangoje ir viską ten gerai apžiūrėti.

Daina Žiedaitė, praded. klasė

Šiauliai ir Kryžių Kalnas

Man buvo įdomu surasti žinių apie Šiaulius, nes tai miestas Žemaitijoje, pro kurį daugybė žmonių keliauja, norėdami aplankyti Kryžių kalną. Šiauliai randasi Žemaitijos krašto rytų pusėje. Upės ir ežerėliai atskiria gražius kalmelius. Didžiausias Šiaulių apylinkių turtas yra jų gamta. Turistai, žvejai ir gamtos mėgėjai būtų sužavėti, matydami tiek įvairių gyvūnų ir augalų.

Yra sakoma, kad senovėje aplinkiniai miškai buvo pilni žvėrių ir paukščių, ir kad todėl medžiotojai įsisteigė gyventi prie upės, ir taip (Nukelta į 6-ą psl.)

DAR VIENA LIETUVIŠKA ŠEIMA

2001 m. kovo 24 d. vestuvių varpams nuskambėjus Armadale "Our Lady of Lourdes" bažnyčioje kunigas Egidijus Arnašius sujungė dvi širdis bendram gyvenimui, Ritą Pikelytę ir Robertą Puidoką.

Rita yra žinoma Sofijos ir a.a. Liudo Pikelių kaip iš keturių dukterų jauniausia. Labai, o labai gaila, kad tėvelis Liudas Pikelis nesulaukė šių gražių Ritos ir Roberto jungtųjų. Bet jo svajonė išpildyta, nes tėvelis labai norėjo, kad Rita ištėkėtų už lietuvio.

Jaunąją, pagal australų paprotį prie altoriaus atvedė šeimos draugas Vitas Šukevičius (kadangi tėtis miręs) ir mama Sofija Pikelienė ir trys Ritos sesės pasipuošusios lietuviškais rūbais.

Jaunasis prie altoriaus laukė nuotakos su teta Liuda Igauniene ir kunigu E. Arnašium.

Kunigas šiai progai pasakė skirtą pamokslą, kurį jaunieji ir vestuvių dalyviai susikaupe išklause.

Mišių metu giedojo B. Prašmutaitė ir Rita Mačiulaitienė, kuri ir akompanavo.

Po jungtųjų apeigų visi nuvyko į gražiai išpuoštą vokiečių klubą, kur jaunuosius, pagal lietuvišką paprotį sutiko su duona, druska ir vyno taurėmis, nuotakos mamytė Sofija Pikelienė ir jaunojo teta Liuda Igauniene.

Ir nežinai, žmogau savo likimo. O likimas Australijos lietuvaitei Ritai ir lietuviui Robertui buvo palankus.

1998 m. per šeimos draugus prasidėjo jų susirašinėjimas, o po metų Rita aplankė tėvelio tėvynę ir tuo pačiu arčiau susipažino su Robertu. Per tris viešnage mėnesius ir Rita su Robertu pabuvojo keliose Europos šalyse. Tas laikas praėjo tartum akimirka.

Ritai sugrįžus į Australiją, beliko laiška, kurie jau su didesniu ilgesiu buvo laukiami abiejų. Ir taip pilni metai nerimo, ilgesio, laukimo,

bet jau įsižiebusi meilė negėso, bet tik labiau ir labiau žiebėsi. Praeitų metų gruodį, dviejų išsilgusių širdžių norai išsipildė. Robertas buvo sutiktas Melbourne. Jie nusprendė niekada nesiskirti, nors šie žodžiai buvo ištarti jau Lietuvoje.

Robertas turi už savo vyresnį brolių Rimvydą, kuris prieš šešis metus sukūrė šeimą.

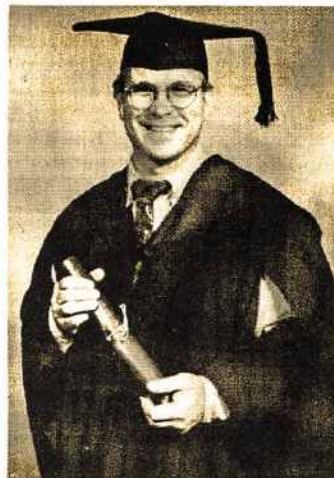
Robertas užaugo prie Nemuno, Gelgaudiškyje, Laimos ir Rimvydo Puidokų šeimoje.

Rita ir Robertai Puidokai, lai Aukščiausias laimina Jūsų ateities kelius. **M. Geštautienė**

DAR VIENAS KVALIFIKUOTAS TEISININKAS

Š.m. kovo 29 d. Melbourne susilaukė dar vieno kvalifikuoto teisininko PETRO GINTAUTO KRUŽO. Jis studijavo teisę Deakin Universitete, Geelonge gavęs Bachelor of Law Degree.

Petras buvo gerai pažįstamas lietuvių bendruomenėje nuo pat mažumės, kaip ir jo tėvai Viltis ir

Algirdas Kružai. Jų sūnus lankė lietuvišką darželį iki pačios mokyklos. Dalyvavo skautuose nuo vilkiuko iki skautininko. Ruošdamas lietuviškas radio valandėles Melbourne, šoko tautinius šokius iki kol galėjo dalyvauti "Klumpakajo" grupėje. Su lietuvišais skautininkais kiekvienais metais stovyklavo nežiūrint ar stovykla buvo Melbourne apylinkėje, Adelaidėje ar Sydnejuje. Neapsicidavo be jo ir lietuvių dienų parengimai. Jis ne tik vaidino, bet ir mokėjo sutvarkyti scenos apšvietimą, jei to prireikdavo. Petras buvo Jaunimo Sąjungos pirmininku. Vadovavo demonstracijai reikalaujant laisvės Lietuvai. Gražiai kalba lietuviškai.

Petras lankė Blackburn gimnaziją, vėliau studijavo Latrobe Universitete, petraukdamas studijas pradėjo dirbti įstaigoje ir vis dar tebedirba Trade Practice Commission, specializuodamasis naujoje G.S.T. šakoje. Tikisi kitais metais ruošti daktaraturai.

Palinkėkime Jam sėkmės jo pasirinktame darbe. **M.G.**

praeitį. Per antrą pasaulinį karą, 1944 metais, Katedros stogas ir visi mediniai įrenginiai sudegė, bet 1951 metais buvo pradėtas atstatymas, o pagaliau 1998 metais katedros vidus buvo pilnai sugrąžintas į praeities grožį.

Šiauliai neturi senamiesčio, bet miesto kultūros gyvenime vyksta daugybė originalių festivalių, kuriuose visi gyventojai dalyvauja. Įdomiausi festivaliai yra "Ant Rubežiaus", kuriame sueina kaimo muzikantai iš visų keturių rajonų, Joninių šventė, Lietuviškos kaimo muzikos festivalis ir jaunimo meno festivalis "Žuvis".

12 km nuo Šiaulių yra vieta vadinama Kryžių kalnu. Kryžių kalnas yra aprašomas jau nuo senų laikų. Naujais laikais ši maldinga vietovė tapo ypač žinoma, kaip pasipriešinimo prieš komunizmą pasireiškimas. Tėn žmonės naktimis stovyklavo įvairių dydžių kryžių, iki kol kalmelis buvo pilnas kryžių. Komunistai su buldozeriais tuos kryžius nugriaudavo, o lietuviai, nepasiduodami, vis statė naujus. Už tai ši vietovė yra žinoma per visą pasaulį. Pats Popiežius neseniai aplankė šią nuostabią lietuvių šventovę.

Alanta Skeitytė, 10 kl.

Gintautas John Samulis

Gintautas John Samulis, Onos ir Vytauto (jau mirusio) Samuliu sūnus gimė 1957 m. gegužės 26 d. ir staiga mirė 2001 m. balandžio 15 d. Šios datos nėra svarbiausi įvykiai kai mes prisimename Ginto gyvenimą. Svarbiau yra ką jis atsiekė per tą laiką.

Nuo pat mažens Gintas turėjo nugalėti daug kliūčių. Būnant 3 metų amžiaus susirgo "rheumatic fever" kuris paveikė jo širdį; būnant dar jaunam tris kartus operavo jam širdį.

Gintas pradėjo mokslą 1963 metais St. Mary's East Malvern, pradžios mokykloje. Vėliau lankė De La Salle gimnaziją Malverne. 1978 m. baigė Diplomą in Youth Work ir 1979 m. įsidarbino Melbourne City Council kaip Recreational Officer. Tešiant mokslą vakarais, 1984 m. įsigijo Graduate Diplomą in Recreation, o vėliau Diplomą of Business Management. Paskutiniu laiku, jis buvo bebaigiantis Master of Environmental Sciences, Monash Universitete.

Ginto darbas buvo surištas su nelaimingais ir vargstančiais žmonėmis. Jis užjausdavo tuos kurie neturėjo tokių palankių gyvenimo sąlygų ir galimybių kai jisai pats. Dažnai matydavom Gintą sušelpiant keliais doleriais nelaimingą žmogų kuri sutikdavo gatvėje.

Šalia darbo, Gintas padėdavo įvairiems žmonėms ir organizacijoms pav. Jaunimo

Klubams ir "Crisis Intervention programs". Nežiūrint kaip būdavo užimtas, jis vis turėjo laiko padėti kitiems naudojant patirtį ir sumanumą. Dirbant su vaikais, netikėtai pasirodydavo vaikų veiduose šypsena, bet jo padėjimas kartais net išgelbėjo jų gyvybę.

Gintas įrengė "Tėviškės Aidai" laikraščio gaminiui kompiuterį; įvedė jame lietuvišką šriftą. Tuo laiku jis išmokė a.a. kun. P. Vaserį juo naudotis ir perimti iš Ginto kompiuterio priežiūrą. A.a. kun. Vaseriui mirus, Gintas toliau apsiėmė "Tėviškės Aidai" kompiuterį prižiūrėti iki šiol.

Gintas turėjo du malonius vaikus, Rachael (18 metų) ir Matthew (6 metų); buvo geras tėvas ir labai didžiavosi savo vaikais. Ginto akimis, jo vaikai ateityje atsieks daug ko, ir jis vis bandė jiems padėti jų siekius įgyvendinti.

Gintas pamėgo daug ką; jam ypatingai patiko žuvažiai, mylėjo paukščius ir fotografavimą.

Žodžiai "Go on, you can do it" dažnai skambėjo Ginto lūpmis kai jis bandydavo paraginti žmones atsiekti tai ką jie manė nebuvo jiems įmanoma padaryti. Žodis "No" nebuvo Gintui priimtinas. Tai parodė kai Gintas buvo ištiktas krauju išliejimu (stroke) pereitais metais rugpiučio mėnesį. Šis nelaimingas įvykis nenumalšino jo noro atsiekti visą tai ką jis norėjo padaryti – jis nepasidavė ligai; pasiryžo pilnai pasveikti.

Jau buvo atgavęs teises vairuoti mašiną, pilnai toliau gyventi, kai staiga sutiko jį ankstyva mirtis. Mes visi jo tikrai pasiilgsime.

Būnant stipriai pasiryžęs ir turint pozityvę pažiūrą į gyvenimą, Gintas negalėjo "sėdėti ir nieko nedaryti". Jis norėjo kaip nors prisidėti ir padėti kitiems. Ginto gyvenimas ir veiklos pavyzdys turbūt kiekvieną iš mūsų paveikė vienai ar kitaip, paskatinat ir mus atsiekti bent dalį to ką jis sugebėjo atsiekti per savo trumpą gyvenimą. Pažinėjus Gintą, jis nebus mūsų užmirštas.

Amžiną atilsį!

A.a. Gintauto John Samulio laidotuvių mišiose, vykusiose St. Mary's bažnyčioje, East Malvern, žodis, skaitytas buvusio jaunystės draugo Lino Prašmuto.

Auka "Tėviškės Aidams"

Vietoje gėlių už Gintauto Samulio vėlė aukojų: \$100 Julia Holmes; \$50 L. ir O. Prašmutai; po \$20 B. Prašmutaitė, Z. Prašmutaitė, M. Prašmutienė.

Nuoširdžiausią padėką aukojusiems. **"T.A." admin.**

Šiauliai ir Kryžių Kalnas

(Atkelta iš 5-to psl.)

rajonas buvęs pavadinamas Šiauliais, kurie yra medžiotojų šoviniai.

15-18 šimtmečiuose Šiauliai buvo labai svarbus šiaurės ir vakarų Lietuvos ekonomijos ir administracijos centras. Per žymiąją Hanzos prekybos lygą prekybos keliai sujungė Šiaulius su Ryga ir Klaipėda, ir kitais Baltijos pakrančių miestais.

Šiaulių miestas buvo labai nukentėjęs per 20-jo šimtmečio karus. Laimingai išsilaikė 17-to šimtmečio švento Petro ir Povilo katedra. Ji primena klasikinio stiliaus

IŠ MŪSŲ PARAPIJŲ

Melbournas

Gegužės 26 d. 2 val. p.p. Lietuvių Namuose bus aukojamos šv. Mišios už Alfonso Ročiaus v., paminint 1 metus.

Birželio mėn. Lietuvių Namuose kviečiame visus į birželines pamaldas, kurios prasidės 2 val. p.p. **kun. E. Arnašius.**

Hobartas

Trėmimų Minėjimas

Birželio Trėmimų 60 metų sukaktį Hobarto pabaltiečiai paminės pamaldomis 12 val. šeštadienį, 16 birželio šv. Teresės bažnyčioje. Po to, suneštiniai užkandžiai šv. Teresės salėje.

Apylinkės valdyba ragina visus Hobarto lietuvius dalyvauti. **R. Tarvydas, pirmininkas**

KVIETIMAS

Visi užsienio lietuvių tautiniai ansambliai, chorai ir šokių grupės kviečiami dalyvauti III-čioje PASAULIO LIETUVIŲ DAINŲ ŠVENTĖJE 2002 m. liepos 4-7 d., Vilniuje Informaciją teikia Darius Polikaitis, 7318 Ticonderog Rd., Downers Grove, IL 60516 USA6 tel. 1 630 241 0074, Fax 1 630 241 0075, el.p. ldpolikaitis@att.net

A. † A. BRONĖ JANKIENĖ

Ankstyvas balandžio 10-tos dienos rytmetis. Liūdna ir skaudžią žiną atnešė į Geelongą, kad Bronė išėjo ten, iš kur nebegrįžtama. Tiems, kurie artimiau pažino šią kuklią, bet nuostabios sielos moterį sunku apsiprasti su mintimi, jog metai taip greit prabėgo ir nebeteks bendrauti su ja, tirpo jos gyvenimo laikas.

Bronė gimė Valdomų km., Gruzdžių raj., Šiaulių apskr. 1908 m. kovo 28 d. ir atšventė savo 93 metų gimtadienį. Ji augo gausioje ūkininkų šeimoje 12 brolių ir seserų. Bronė būdama vos 12 metų paliko našlaitė ir užaugo prisirišima giminių, vyresnių brolių ir seserų.

1930 metais Bronė ištekėjo už Vaclovą Jankų. Gyvendami ir dirbdami ūkyje susilaukė dviejų vaikų: Tado ir Meilutės.

Prasidėjo antrajam pasauliniam karui gyvenimas kaip ir daugumai pakrypo į blogąją pusę. Frontui artėjant jiems tenka palikti netik savo ūkį, bet ir savo gimtąjį kraštą. Po įvairiausių nuotykių Vokietijoje, teko pergyventi badą, šaltį. Vyras Vaclovas per visas tas maišatis liko atskirtas nuo šeimos ir tik po septynių mėnesių vėl buvo su savo šeima. Bronė su dviem vaikais pasilikusi patyrė daug vargo.

Karui pasibaigus vis šeima pateko į DP stovyklą, kur išgyveno iki 1949 m. ir tais metais emigravo į Australiją ir pateko į Bonegillą emigrantų stovyklą. Po trijų gyvenimo mėnesių stovykloje vyrui buvo išsiųsti į darbus, o moterys ir vaikai į Cowrą stovyklą, vėliau moterys buvo išsiųtos į Somers stovyklą arčiau prie dirbančiųjų vyrų.

1952 m. privalomo darbo

Melb. Liet. Parapijos Mokyklos mokiniai, mokytojai, tėvai ir administracija nuoširdžiai dėkoja JUOZUI BALČIŪNUI už dovanas ir \$50 auką.

DĖMESIO

Š.m. birželio 10 dieną 6 val. 30 min. Lietuvių namų koncertų salėje vyks kompozitoriaus Verdi kūrinų koncertas, kurį ruošia Victorian College of the Arts studentai (dalyvaus Stepas Levickis).

Bilietai kaina \$20, pensininkams ir moksleiviams \$15. Iki malonaus susitikimo koncerte.

TĖVIŠKĖS AIDAMS SULAUKUS 45rių METŲ ILGOS IŠTVERMĖS LINKI

Sydnėjaus Lietuvių Klubas

Stebėtina kaip tie metai slenka. Asmeniškai senais laikais bendradarbiavus Jūsų laikraestyje dar kun. dr. Petro Bačinsko gadyneje. Prieš pora metų važiuojant į Lietuvą, mudu su žmona nuvilkomė įrištą "Tėviškės Aidų" komplektą gimtinėn - Jurbarko bibliotekai. **Algis Bučinskas**

sutartį atlikus atvyko į Geelongą. Nusipirkę žemės sklypą pradėjo statyti savo namus. Jau atrodė, kad gyvenimas bus normalus, bet staiga suserga vyras Vaclovas ir miršta 1965 metais. Kurį laiką Bronė gyvena dar savo namuose, vėliau išsikelia gyventi pas dukrą Meilutę. Metų našta ir visi pergyvenimai išsekino jėgas, teko dienas leisti lovoje, o po trijų metų gyvenimo pas dukrą Meilutę, išeina į senelių prieglaudą Grace McKellar, išgyvendama dar 5 su puse metu iki užbaigia šią žemišką kelionę.

A.a. Bronė Jankienė buvo veikli ir darbšti lietuvių bendruomenės veikloje, šoko tautinius šokius, dalyvavo chore, buvo savaitgalio mokyklos mokytoja 1970-71 metais, gera deklamatorė, turėjo artistiško gabumų, gero ir linksmaus būdo, priklausė ir Moterų Draugijai, lankėme kartu visus ligonius, tai buvo patys gražiausieji metai, nepamirštami!

Šv. Mišios vyko Holy Family Church, atnašavo kun. R. Fitzpatrick, š.m. balandžio 12 d. Apie velionę kalbėjo artimieji, K. Starinskas ir kiti. Palaidota Rytų kapinėse gausiai atsilankusiems lietuviams, artimiesiems. Šermenys buvo King Myers St., Geelonge. Paliko liūdesy duklę Meilutę Bindokienę, sūnus Tadas su šeimomis.

Brangi Bronė! Tegul Tau bus lengva Australijos žemelė!

R. Skerienė

Aust. Liet. Kat. Federacijos valdyba, "Tėviškės Aidų" darbuotojai nuoširdžiai sveikina mūsų brangų KUNIGĄ EGIDIJŲ ARNAŠIŲ su jo 5 metų kunigyste!

Linkime visada išlikti tokiam aktyviam. Sėkmės, geros nuotaikos, sveikatos, ramybės ir gausios Dievo palaimos bei globos visuose keliuose.

Melbourno Lietuvių Klubo Valdyba ir nariai nuoširdžiai sveikina VLADĄ BŪSIKĮ, OAM apdovanotą ORDER OF AUSTRALIA medaliu, Gubernatoriaus rūmuose, Melbourne 2001 m. gegužės 4 d.

JOANĄ IR TIM HACKETT

sveikiname jungtvių proga linkėdami santarvės, neblėstančios meilės šeimyniniame gyvenime. Aust. Liet. Kat. Federacijos Valdyba, "Tėviškės aidų" redakcija ir darbuotojai

A. † A. VYTAUTUI NEVERAUSKUI OAM, buvusiam ALB Krašto Valdybos pirmininkui, iškeliavus amžinybėn, giliai užjaučiame žmoną Marytę ir visą šeimą. Vytauto energija ir darbštumas ALB veikloje liks ilgai bendruomenės atmintyje. **ALB Krašto Valdyba**

v.s. fil. VYTAUTUI NEVERAUSKUI OAM, buvusiam LSS Australijos Rajono Vadui mirus, giliai užjaučiame šioje liūdesio valandoje mūsų Ramovės narius dukrą ps. Marytę bei žentą ps Vyta Špokevičius, žmoną ps. Marytę, dukrą v.s.k. Dainą ir sūnų s.v. Vytautą bei jų šeimą.

Ilsekis Dievo prieglobstyje. Budėkime! Melbourno Skautininkų Ramovė

PADĖKA

Jis išėjo nesakęs, neįspėjęs.

Tiesiog išėjo...

Ir taip sunku priprasti prie minties -

daugiau nebematysi, nebekalbėsi, nebeapkabinsi savo vaikučių.

Gyviems palikai liūdesį ir namų tuštumą...

Netikėtai mirus brangiam sūnui ir mylimam tėvai Gintautui Samuliui, nuoširdžiai dėkojame kun. Dowling ir kun. E. Arnašui už katalikiškas apeigas.

Padėka David Tait ir jo žmonai Maryann daug nuoširdumo parodžiusiems ruošiant laidotuves. Linui Prašmutui už atsisveikinimo žodžius ir visiems kurie prisidėjo šv. Mišių skaitymu ir atsisveikinimu.

Gili padėka dr. A. Butkutei ir H. Statkuvieni už rūpestį ir nuoširdumą.

Dėkoju visiems draugams ir pažįstamiems kurie dalyvavo rožančiaus maldoje ir koplyčioje rožinio pravedimui V. Jablonskienei.

Nepamiršime, kurie dalyvavo laidotuvėse ir buvo arti mūsų su paguodos žodžiu.

Nuoširdi padėka visiems už aukas vietoje gėlių šv. Mišioms, "Tėviškės Aidams" ir pareikštas užuojautas asmeniškai ir spaudoje.

Su meile ir dėkingumu mama Ona Samulienė ir Gintauto vaikai - Rachael ir Matthew Samuliai

PADĖKA

Nuoširdžiai dėkojame visiems, prisidėjusiems prie "Popietės su M.K. Čiurlioniu" suruošimo:

pianistui Petriui Šurnai, skaitovams ir dainininkams - Aidi Petrušienei, kun. Egidijui Arnašui, Bronei Staugaitienei, Gabrielei Staugaitytei, Arūnui Žižiui. Faustui Sadauskui, Stepui Levickiui, Daniui Kesminui, Andriui Sanigai,

apšvietėjui Juozui Balčiūnui, talkininkams - Juditai ir Raimondui Dagiams, Vidai Vaitiekūnienei, Vidai Kėvalienei, Mykolui Kozlovskui, kredito draugijai "Talka" - už programų atspausdinimą, gražiai popietę reklamavusiems lietuviškos radijo valandėlės pranešėjams Pauliui Jokubaičiui ir Rimantei Gell, o taip pat auka (10 dol) prisidėjusioms danutei Lynikienei su dukra Loreta. Ačiū!

Entuziastės

Australijos Lietuvių Fondui aukojo:

50,000 dol. K. Butkus (NSW) (155,360 dol.) - trečia specialiai atskira auka; 12,650 dol. "Talka"; po 25 dol. I. Davis, V. Šliogeris.

A. † A. J. Dudėno atminui: 30 dol. S. Ir J. Meiliūnai (1,830 dol).

A. † A. B. Jankienės atminimui: po 50 dol. Bindokų šeimos (260 dol), Geelongo Bendruomenės valdyba; 25 dol. V. Mačiulis (171 dol); po 20 dol. J. ir K. Starinskai (365 dol), S. Lipšys

(35 dol), O. Ir A. Gvildžiai (235 dol), O. Šrederis (495 dol); 15 dol. A. ir S. Obeliūnė (1365 dol); po 10 dol. M. Audrikonienė (315 dol), Moterų Draugija, S. Šutas (305 dol), V. Aukštietis (600 dol), Neparašyta pavarde.

A. † A. G. Samulio atminimui: 20 dol. B. Prašmutaitė (265 dol).

Palikimas A. † A. V. Jakštas (QLD) 5000 dol.

Palikimas A. † A. J. Mauruszewicz (NSW) 300 dol.

Valdybos vardu dėkoju už aukas. A. Balbata, ALF įždininkas

Sudužusi Mozaika

Iš Algirdo Kružo rašytų
novelių rinkinio

Apsiverčiau ant kito šono ir akis prisidengiau ranka. Dabar ne taip mirga, bet nugara nuo saulės svilte svyla. Akys pervargusios nuo per didelės šviesos mažai ką bežiūri. Pradedu smarkiai mirksėti ir jaučiu, kad bėga nuovargio ašaros. Visai nieko nematau. Tik dideli raudoni ratai sukasi akyse, plečiasi, dūžta. Išraunu kaitros apgeltintą smilgą, įkišu ties perskaitytu lapu ir knyga uždengiu. Vėl verčiuosi ant kito šono, nes saulė taip kepina, kad negali ilgai pagulėti. Rankos - raudoni išvirtų vėžiai, nugara - peršti. Rytoj pavėsyje pabaigsiu. Ir akys taip nevargs ir vargti, lyg už nuodemes, neberekės.

Guliu aukštiekninkas ir prisimerkęs žvilgsniu skraidau po tolimą mėlynę. Niekai nebesuvokiu - kur jos pradžia ir kur ji baigiasi. Turbūt, vistiek kur nors pasibaigia pasaulis. Už jo yra dar kas nors: gal dangus, gal pragaras, gal dar, dievai žino, kas. O gal ir nieko nebėra... tik ta žibuoklinė mėlynė.

Graži ji šiandien. Be debesėlio ir be jokios miglos. Išžiūrėk gerai - nevien tik mėlyna viršuj, ne. Atrodo, tas giedras mėlynumas auksu, ne, dar daugiau kuo blizgančiu atastas. Taip spindinčiai mėlyna ir taip švelniai jauku ten viršuj - žiūrėtum kuo ilgiau. Bet negali... - perdaug vaiksi spalva akims.

Nepajutau, kaip užsidarė man blakstienos. Gilus gilus snaudulys apėmė. Pusiau perskaitytą knygą pasikišau po galva, pasitraukiau pavėsin ir... užsnūdau.

Vakar matytos akys žiūri į mane. Baltam, mažam veidely jios truputi įdubę ir tamsios. Nežinau - jos juodos ar jos mėlynos—

Šviesūs, saulės truputį įdeginti veidai, tokie pat plaukai ir tokios pat smulkios rankos. Tik akys tamsios, gilios, liūdnos. Žiūri į mane tos liūdnos tamsios akys, vieną kart matytos, žemyn nuleistos ir į baltus skruostus įsegtos. Nežinau, jos juodos, ar jos mėlynos, kad jos ir iš kur jos, bet bijau, kad jos širdin man nejaugtų. Nežinau, kodėl jos man pasivaideno - vaikiškai vaikus veidelis, truputį pakelti pečiai, lengvu rūbu banguojanti krūtinė, basos smulkios kojos, palaidi plaukai, Diev' - ir tos tamsios akys...

Tsss - įsegsiu jai į plaukus rugiagėlės žiedą. Įsivaizduoju, taip. - Banguoja plaukai ir užkrenta jai ant akių, lūpos dvelkia drėgnu pavasario šviešumu, lyg mažutė aureolė spindi plaukuose rugiagėlės žiedas. Imu ją ant rankų ir nunešu į galulaukės lankas. Pabėgu nuo jos. Juoksis ji ar vis nuliūdus bus?... - - - Ji ateina.

Palaimintoji Mergelė Marija...
(Atkelta iš 1-mo psl.)

i "Stella Maris" koplyčią šv. Mišij. Ačiū Dievui, dėkui Šv. Mergelėi už visas malones, o žmonėms už gerą žodį ir pagalbą".

- Tikrai iš visos širdies ačiū Tau, palaimintoji Jėzaus Draugijos Globėja ir visų mūsų Motina, kad šv. Ignaco atsaugomis gyvenimo akimirkomis suvaidinusi lemiamą vaidmenį, nepamiršti ir daugelio

VAKARO SKAITINIAI

Iš lėto, nuliūdus. Nebeatskiriu daugiau - kur rugiagėlė, kur akys jos. Visa jinai pavirto vienu gražiu žiedu ir virš lankos eina vis artyn, artyn ir artyn...

Vakar matytos akys žiūri į mane...

Ranka pasitrinu mieguistas akis, nubraukiu prakaitą ir spaudžiu knygą. Namu. Nesuprantu, kodėl man tos akys pasivaideno.

- o o o -

Pro žydinčių dienų tvankų dvelkimą rugiai pamažu geltonėja. Kai eini pro juos, jie lenkia pusiau prinokusias varpas ir tyliai kažką šnara. Skinu vieną varpą ir žiūriu - užaugęs, bus duona. Ne bombos jai es - žmonės suvalgys. Pašlaitėj pušynas. Kvepia įkaitinti medžiai ir garuoja žemė drėgnumu. Mes sėdam ir po kojomis, tvenkinyje matom - dangum plaukia debesys.

- Bus lietaus, - sako ji.

Aš žiūriu į jos tamsias akis ir matau, kad jos mėlynos. Tos pačios akys, tie patys plaukai ir truputį pakelti pečiai. Ta pati... ją aną kartą esu aš matęs. Tas pats banguojantis rūbas, palaidi plaukai. Imu jos ranką ir girdžiu, kaip plaka širdis. Širdis, kuri prieš mano baimę jauگو mano širdyje. Vėjas virš vandens neša cigaretės dūmą, ant kalniuko rugiai, čia pat prie mūsų kažką ošdamas kalba miškas. Ošia ir devyniais paukščių balsais gieda.

Aš nežinau ar bus lietaus, bet debesys vis tebeplaukia tvenkinio dugne. Saulė nulūžo už miško. Darosi vėsiu. Ji taip arti, kad girdžiu plakančią jos širdį ir besikilnojančią krūtinę. Vėjas sujudina jos plaukus ir jie krenta ant mano pečių. Viena ranka bandau juos sutvarkyti...

- - - aš sugaunu jos, jaunumu virpančias, lūpas ir nebeįstengiu jų paleisti...

Debesys nuslinko į šonus. Tik ant skruostų jos du lietaus lašai paliko. Ne, ne lietaus... Pro užmerktas blakstienas drėgnai prasiskverbė dvi ašaros.

Po jų dar dvi -

ir dar...

Nežinau, ar sunkiai plakė man širdis, bet ašaros - akmeniu užkrito ant krūtinės.

Tylėjo. Ko ašaros per skruostus nusirito ir šiandien man neišsku.

Kai pro rugių laukus mus siauras takas atgalio namolei vedė -
- Kodėl rugiagėlių rugių laukuose tiek mažai?... - tik vieno ji paklausė.

(Bus daugiau)

kitų, nelaimės ištiktųjų, išmeldi iš savo dangiškojo Sūnau malonių, kurių taip stokoja mūsų tauta, pasaulis ir aš, neverta(s), ištarti Jūsų švento vardo.

Išmelsk, Geroji amžinojo Žodžio Motina, mums jėgų būti ištikimais savo darbe, kasdienėse pareigose, kad Tavo padedami galėtume kasdien bent šiek tiek pasilinkinti arčiau prie mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris su Tėvu ir šv. Dvasia gyvena ir viešpatauja.

HUMORESKA

DEPRESIJOS GYDYMAS

Psichoterapeutas Jonas Indrelė nusprendžia, kad jis dar ne visai tobulas, ir išvažiuoja į užsienį pasitobulinti. O gal ir užsidirbti.

Sėdi Jonas Indrelė Paryžiaus klinikose ir laukia pacientų. Neilgai laukia. Atsiveria durys ir įeina apyjaunė, apygražė, apylyknė paryžietiška ponija. Padvelkia "Šanel-5".

- Bonžur, madam! - sveikinasi Indrelė ir klausia: - Kuo skaudžiatės?

- Depresija, - atsako prancūzė. - Tokia depresija, kad nebesinori nei sekso, nei viskio, nei džiazio.

- O madam! - sušunka Jonas Indrelė. - Jūsų depresija nesunkiai pagydoma.

- ?

- Pirmiausia aš jums patariu susirasti įdomų darbą. Dirbant visi negalavimai išnyks kaip cigaretės dūmas.

KOJINĖS

Kojinės dėvimos jau septyni amžiai. Per tą laiką žmonės šioje srityje nedaug ką išmoko - gal tik tiksliau susiūti audinius pagal kojos formą.

Metraštinkinai pažymi, kad pirmą kartą su megtomis kojineis 1569 m. pasirodė Henrikas II.

Kojinių pareikalavimas didėjo. Meistrai nespėdavo jų megzti. 1589 m. pasirodė pirmosios mezgimo staklės. Jos buvo išrastos Anglijoje. Tačiau išradėjas tėvynėje nesulaukė pritarimo ir išvyko į Prancūziją. Ruane Viljano Li mezgimo staklės davė pagrindą

NOSINĖ

Jei kuris Drezdeno gyventojas, norėdamas nusivalyti nosį, pasinaudodavo nosine, galėjo būti suimtas ir nubaustas piniginiu mokesčiu. Tokie griežti buvo Elbės miesto papročiai prieš 300 metų. Mat, nosinė buvo prabangos dalykas ir ją galėdavo turėti abiejų lyčių aukštosios visuomenės nariai. Tokios šilkinės ir batistinės skepetaitės kainuodavo nepaprastai brangiai. Anglijos karalius Karolis II turėjo dvi nosines ir tuo nemažai didžiavosi. Turtingesnis buvo prancūzas Henrikas IV. Jis turėjo keturias nosines ir vieną galėjo padovanoti savo širdies damai Gabrielei, kaip ištikimos meilės simbolį.

Madam nustebusi kilsteli antakius.

- Taip, madam, darbas yra gyvenimo prasmė, džiaugsmas ir vaistas nuo visų depresijų.

Madam dar aukščiau pakelia antakius ir taip pažvelgia, kad Indrelė vos nesumunka po stalu.

Kai nepatenkinta madam išeina, Jonas Indrelė nusprendžia pasikonsultuoti su savo kolega prancūzu:

- Pasakyk, Pjerai, kur aš suklydau?

- Mesjė, - sako Pjeras, - reikėjo poniai pasiūlyti: pirma - pakeisti meilužį, antra - išvažiuoti mėnesiui į Majamį, trečia - atnaujinti garderobą.

Aišku, atsakė Indrelė, - dabar žinosiu. Grįžta po

stažuotės Indrelė į savo gimtąjį kraštą, sėdi kabinete ir laukia pacientų. Staiga atsiveria durys ir įeina dar apyjaunė, dar apygražė ir labai liekna moteris.

- Kuo skaudžiatės?

- Depresija, daktare! Tokia juoda, kad ir gyventi nebemiela.

- Supratau, - skuba Indrelė pritaikyti užsieniuose įgytas žinias. - Pirmiausia aš tamstai patariu susirasti naują meilužį.

- Ką?

- Meilužį. Naują. Antra - išvažiuokite bent mėnesiui į Majamį.

- Kur?

- Į Majamį. Arba į Picundą. Trečia - nusipirkite šermuonėlių kailinius. Nauji kailiniai visada gydo depresiją.

- Bet...

- Jokių bet. Nauji kailiniai - geriausias vaistas. Paryžiuje išbandytas!

- Bet, daktare, aš nuo Rokiškio... Nuo trijų hektarų... Aš...

Stasys Varneckas

trikotožo pramonei.

Kojines ir puskojines pripažino visas pasaulis. Viduramžiais didžiausi puošėvis nešiodavo ant kairės kojos mėlyną kojine, o ant dešinės - raudoną. 18 a. pradžioje buvo dėvimos tik baltos kojines.

Nemažai laiko praėjo, kol pasirodė tinklinės kojines. Jų autorius buvo prancūzas Bonas. Bet jos dėl labai sudėtingos gamybos nepaplito. Užtat primasis pasaulyje sintetinis pluoštas, nailonas, pagamintas 1939 m., iškart buvo panaudotas kojineis megzti. Jis kol kas ir tebėra geriausia žaliava jų gamybai.

Parinko M.G.

Nosinių paskirtis tuo metu buvo kita. Kaip ir seniau, nosiai valyti netgi aukštosios visuomenės atstovai pasitelkdavo kepurę arba rankogalį. Išsiuvinėta ir kvepalais apšlakstyta nosinė turėjo sužavėti lyties atstovą, taigi ji vadino meilės įkvėpėjos vaidmenį ir vadinosi Veneros skepetaitė.

Prancūzų revoliucija išaiškino tikrąją nosinės vertę. Vienoje širdį veriančioje scenoje prancūzų aktorė Diušė išsitraukė iš kišenės nosinę ir nesigėdydama nusiūstė ašaras bei nusišlypė nosį. Tokiu drąsiu poelgiu ji metė iššūkį publikai. Šioji, garsiai kukčiodama, pakartojo aktorės judesius. Taip nosinė buvo pradėta naudoti Paryžiuje, o paskui ir visoje Europoje.

Parinko M.G.